

slechts dan Atkinson en sinds rond 1742 in Rotterdam gevestigd ⁴⁾.

Van comptoirknecht en boekhouder ontwikkelde Atkinson zich vrij snel tot een vakbekwaam koopman. Het is toch ondenkbaar, dat hij anders van zijn werkgever had kunnen bedingen, dat deze per 1 januari 1752 een vennootschap met hem aanging op voor Atkinson wel zeer gunstige voorwaarden. De twee gingen samen het koopmansbedrijf uitoefenen onder de naam 'Theobald Dillon and company'. Atkinsons inbreng bestond alleen uit arbeid, alle geld en goed kwamen van zijn partner. Het vierde deel van de netto winst, waarop Atkinson recht had, mag in die omstandigheden niet onaanzienlijk worden geacht ⁵⁾. Wel droeg hij nu risico: zijn inkomsten zouden stijgen of dalen naargelang de zaken goed of slecht gingen en Atkinson was uiteraard mede aansprakelijk tegenover crediteuren der vennootschap. Toen Atkinson met Dillon ging samenwerken waren de vooruitzichten zonder twijfel gunstig: in die tijd toch huwde hij Ann van der Esch ⁶⁾ – anders dan haar Hollandse achternaam doet vermoeden uit Engeland afkomstig, vermoedelijk uit Londen ⁷⁾ – en het is niet waarschijnlijk dat haar familie zou hebben toegestemd in een huwelijk met iemand van bedenkelijke economische staat.

Per 1 juli 1753 werd het firmacontract gewijzigd. De naam van de vennootschap werd 'Dillon and Atkinson'. Het winstaandeel van de laatste werd, bij ongewijzigde inbreng der firmanten, verhoogd tot drieachtste ⁸⁾. Het is een nieuw getuigenis van Atkinsons kwaliteiten.

Plotseling, zeer kort nadat de partners hun overeenkomst vernieuwden, 12 maart 1754, verbraken ze hun samenwerking: Atkinson kreeg een bedrag van 5500 gulden en deed daarmee afstand van verdere aanspraken ⁹⁾. Tussen de twee moet een hooglopend conflict zijn gerezen: de vennootschap van 1 juli 1753 was voor vijf jaar aangegaan, maar ontbinding was ook mogelijk bij het eind van elk jaar, mits de partner die wilde uittreden drie maanden voordien opzei ¹⁰⁾.

Naar de oorzaak van de breuk kan men slechts gissen, het heeft er evenwel alle schijn van dat die vooral moet worden gezocht in Dillon. We zullen de stukken aan het woord laten. Medio 1748 verwekte Dillon een kind bij de veertienjarige dochter van zijn Ierse collega Michel Edwards ¹¹⁾. Men moet wel zeer libertijnse opvattingen in amoureuze zaken hebben, wil men dit niet op zijn